

La història de totes les societats que han existit fins avui, és la història de les lluites de classes.

Lliures i esclaus, patricis i plebeus, senyors i serfs, mestres artesans i oficials, en una paraula, opressors i oprimits s'han trobat sempre en oposició entre ells, i han sostingut una lluita ininterrompuda, adés amagada, adés oberta, una lluita que acabà sempre amb una transformació revolucionària de tota la societat, o bé amb la destrucció comuna de les classes combatents.

En els primers temps de la història trobem quasi pertot arreu una estructuració completa de la societat en estaments diferents, una múltiple gradació de les posicions socials. A l'antiga Roma tenim patricis, cavallers, plebeus, esclaus; a l'edat mitjana, senyors feudals, vassalls, mestres artesans, oficials, serfs i, a més, en quasi totes aquestes classes, encara, gradacions especials.

La societat burgesa moderna, sorgida de les ruïnes de la societat feudal, no ha eliminat els contrastes entre les classes. Només ha creat noves classes, noves condicions d'opressió, noves formes de lluita en el lloc de les velles.

II.

PROLETARIS I COMUNISTES

Quina relació hi ha entre els comunistes i els proletaris en general?

Els comunistes no són cap partit especial enfront dels altres partits obrers.

No tenen cap interès diferent dels interessos de tot el proletariat.

No presenten cap principi especial segons el qual vulguen modelar el moviment proletari.

Els comunistes només es diferencien de la resta dels partits proletaris pel fet que per un costat fan ressaltar i fan valer en les diferents lluites nacionals dels proletaris els interessos comuns, independents de la nacionalitat, del conjunt del proletariat, i per un altre constatat, perquè en els diferents estadis d'evolució pels quals passa la lluita entre el proletariat i la burgesia representen sempre els interessos de la totalitat del moviment.

En la pràctica, doncs, els comunistes són la part més decidida dels partits obrers de tot el món, i la que sempre empeny endavant; en la teoria avantatgen la resta de la massa proletària

III.

LITERATURA SOCIALISTA I COMUNISTA

1. El socialisme reaccionari

a) El socialisme feudal

Per la seua posició històrica, l'aristocràcia francesa i anglesa era cridada a escriure pamflets contra la societat burgesa moderna. En la revolució francesa de juliol de 1830, en el moviment anglès per a la reforma electoral, fou derrotada una altra vegada, encara, per l'odiat nouvingut. Era totalment impossible, ja, de parlar d'una lluita política seriosa. Només li restava la lluita literària, doncs. Però en el camp de la literatura també havien esdevingut impossibles fins i tot les antigues fraseologies del temps de la Restauració. Per tal de guanyar-se les simpaties calia que l'aristocràcia renunciàs, aparentment, als seus interessos i que formulàs una acta d'acusació contra la burgesia solament en interès de l'explotada classe treballadora. Així es donava la satisfacció de poder entonar cançons insultants contra els seus nous amos i xiuxiuejar-li a cau d'orella profecies més o menys sinistres.

IV.

POSICIÓ DELS COMUNISTES

EN RELACIÓ AMB ELS DIFERENTS PARTITS D'OPOSICIÓ

D'acord amb el capítol segon es comprèn ben fàcilment les relacions entre els comunistes i els partits obrers ja constituïts, és a dir, les seues relacions amb els cartistes d'Anglaterra i els reformistes agraris de Nord-Amèrica.

Els comunistes lluiten per aconseguir els objectius i interessos immediats de la classe treballadora, però en el moviment actual hi representen al mateix temps el futur d'aquest moviment. A França els comunistes s'uneixen amb el partit social-demòcratic contra la burgesia conservadora i radical, sense renunciar per això al dret de comportar-se críticament davant la fraseologia i les il·lusions provinents de la tradició revolucionària.

A Suïssa sostenen els radicals, sense deixar de reconèixer que aquest partit està constituït d'elements contradictoris, en part de socialistes democràtics, en el sentit francès, en part de burgesos radicals.

Entre els polonesos, els comunistes sostenen el partit que posa com a condició de l'alliberament nacional una revolució agrària, el mateix partit que realitzà la insurrecció de Cracòvia el 1846.